

Ти не знаешъ какъ цвѣтятъ и миришатъ цвѣтата, не знаешъ колко сж зелени полята и какъ сладко клокочатъ поточетата.

Ти не виждашъ даже какъ чудно блѣщи слънцето, защото прозорцитѣ сж зацапани съ тебеширь.

Нѣжно дѣтенце, тъкмо сега да бждешъ въ училище и ведно съ своитѣ другарки да учишъ. Твоя крѣхкъ умъ ще се засилва и ти ще бждешъ утѣха на родителитѣ си.

Бѣдно момиченце, безъ да си достатѣчно играла, ти знаешъ да работишъ, безъ да си смѣла, научила си се да страдашъ. . . Бѣдна, бѣдна малка робиню. . .

Мъничко дѣтенце, кога си отивашъ съ крачка изцапани въ уличната калъ и духашъ своитѣ измрѣзнали прѣстчета за да ги стоплишъ, считатъ те за просекинче.

Но ти вървишъ безъ да се срамувашъ, защото съ тежкъ трудъ за нѣколко гроша ти работишъ съ часове, за да има съ какво да изхранишъ както себе си, тъй и малкото си братче и немощната си майка.

Бѣдно дѣте, колко малко си живѣло, а колко много си прѣживѣло!

Когато сутринъ, унесено въ сладки сѣнища ти отдѣхвашъ, тебъ те разбужда пискливата фабрична свирка и те вика при насъ. Тогава ти плачешъ, като дѣте, току-що изгубило своитѣ мили играчки.

Слѣдъ това недохранено, недоспало, едва облѣчено ти се запжтвашъ къмъ фабриката срѣдъ студената сутрешна мъгла.

Минавашъ край хубави кжщи, кждѣто още спатъ щастливитѣ дѣца.

Мило мъничко момиченце, ти виждашъ само на сѣнь онова, което другитѣ дѣца прѣживѣвагъ всѣкичасно! Малко безпомощно птиченце, скрито тукъ на подслонъ, какво ти очаквашъ, какво ти носи живота?! . .

Ние треперимъ и плачѣмъ за тебе нѣжно дѣтенце, малка кукличке, ние треперимъ и плачѣмъ за твоята сждба. . .

Кой знае, какво ще стане съ тебе? . . .

Може би, изнурена отъ много трудъ, ти ще увѣхнешъ като блѣдо цвѣтче, склонило глава на болнави гърди. . .

Уморено ти, може би, случайно ще паднешъ въ жбцитѣ на нѣкое колело. . . тъй както става съ много други и пригисната отъ бързото въртение на нѣкой нашъ ремѣкъ, твоего